

EUHARISTIJSKI GLASNIK

God. XXIII SIJEČANJ 1935 Broj 1

G.7.1934.

SADRŽAJ.

Odobrenjem crkvene vlasti i starješinstva Reda.
Odg. Urednik O. T. Dr. Velnić — Dubr. Hrvat. Tiskara zast. Gj. Ružier
— Dubrovnik —

Uredništvo i Uprava Franjevački Samostan — Dubrovnik
Pretplata Din. 15; za inozemstvo Din. 30
Ček. račun Pošt. Štedionice 4425 - Sarajevo.

KNJIŽEVNOST.

Crnica Dr. C. A., **Glavni dogagjaji iz povijesti Preslavne Gospe od Zdravlja.** Izdala uprava Svetišta Gospe od Zdravlja, Split—Dobri—Šibenik 1934. Str. 99, cij. Din. 5.

Čudotvorna Gospa od Zdravlja, koja se štuje velikom pobožnošću u crkvi OO. Franjevaca u Splitu na Dobromu, na daleko je poznata sa čudesnih ozdravljenja i drugih bezbrojnih milosti što ih dijeli svojim štovateljima. Dr. O. A. Crnica, dosadašnji upravitelj Njezina svetišta, iznio je u svojoj brošuri glavne dogagjaje iz Njezine prošlosti. Opisao je naime posebne zgode, u kojima je Preslavna Gospa od Zdravlja pritekla u pomoć svom odabranom narodu na Dobromu i svima drugima koji su je u pomoć vapili. I vanjska je strana brošure vrlo ukusna. Naslov na omotu štampan je u 2, a naslovna slika Gospe od Zdravlja u tri boje. — Preporučamo.

1 9 3 5.

G. XXIII.

Euharistijski Glasnik

Br. 1.

Katolicima u Jugoslaviji!

Prema zaključku katol. episkopata u Jugoslaviji najtoplije vas pozivljemo na

II. Euharistijski Kongres

koji će se za čitavu zemlju održati u Ljubljani u dane 28., 29. i 30. lipnja 1935.

Dodjite, da zajednički posvjedočimo svoju vjeru u Boga i Gospodara našega u Presv. Olt. Sakramentu!

Zar nije današnje doba, kad gledamo u svijetu u jednu ruku tako malo mira, unutrašnjeg zadovoljstva i tihe sreće, a u drugu ruku toliko nesigurnosti, tamnih slutnji i teških briga, gotovo nezgodno za priredbu tako velikog vanjskog sjaja? O, ne! Ta baš usred tih teškoća i nevolja našeg doba stoji Spasitelj naš Isus Krist, kao nekoć sred svog izmučenog naroda i svima nama, kojima su oči od zabrinutosti mutne i uši zaglušene od jadanja, ljubezno dovikuje: „Dodjite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti“ (Mt. 11, 28).

Poslušajmo taj mili glas, koji nam obećaje olakšanje i snagu, sakupimo se kao ovce oko svog Dobrog Pastira i recimo odano sa sv. Petrom: „Gospodine, kome ćemo ići? Ti imaš riječi vječnoga života. I mi vjerovasmo i znademo, da si Ti Krist, Sin Božji“ (Iv. 6, 68, 69). Istina je, koja se zani-

Obilje euharistijskog blagoslova za NOVU GODINU želi svojim prijateljima

Euh. Glasnik.

jekati ne može, da je i u vremenitom pogledu spas naroda samo u Kristu, Spasitelju svijeta, jer „sretan narod, kome je Gospodar Bog njegov“ (Ps. 32, 12).

Tu sreću tražimo za sebe i za svoj narod u krizi današnjeg doba. Naći ćemo je jedino u Kristu. Današnja naime kriza nije toliko kriza kruha, jer kruha imade na svijetu u izobilju; nije toliko kriza rada, jer rada i zaposlenosti našlo bi se na svakom koraku. Danas se radi o krizi duša i zato postoji nered u svijetu, zato gladuju milijuni pokraj nepravednog izobilja. Kriza vlada u dušama, radi toga nesuglasje, nemir i mržnje. Iz ove krize duša jedan je samo izlaz, a to je onaj, koji je kazao o sebi: „Ja sam put, istina i život“ (Iv. 14, 6).

Krist u Presvetom Oltarskom Sakramentu je naš život. Iz njega crpimo snagu u poteškoćama, pouzdanje u kušnjama, nadu u potištenosti, veliku pobjedonosnu ljubav prema Bogu i prema bližnjemu. Takova je ljubav izvor mira u narodu i medju narodima. U takvoj će se ljubavi naći prava pomoć u tolikim nevoljama i ispravno riješenje u zamršenim pitanjima. Mi moramo i mi hoćemo poraditi, svaki prema svojim silama, da se svjetska nevolja olakša bar u našem narodu i to po Isusu jedinom našem Spasitelju. Stoga dodjite svi koji vjerujete, da je Isus Krist u Presv. Olt. Sakramentu medju nama istinito prisutan. Pozivljemo sve bez izuzetka a na prvom mjestu radne staleže, koje težina današnjih dana najviše bije, da potraže u Isusu put, kojim će izaći iz nevolja. Pozivljemo katoličku inteligenciju, da u Isusu traži i nadje istinu usred današnjih zabluda. Pozivljemo napose omladinu, da bi našla u Isusu život istine, ljepote i sreće. Dodjite da priredimo Isusu našemu Spasitelju, pobjedonosno slavlje: Dođite, poklonimo se u molitvi i ljubavi Bogu našemu, koji među nama prebiva!

Dođite i združimo se s Isusom, koji je kruh života i sjedinimo se po Njemu u medjusobnoj ljubavi i trajnom miru!

Već sada pripravljajmo svoja srca molitvom, pobožnim slušanjem sv. mise, ponizним primanjem sv. pričesti i svetim žrtvama za velike dane kongresa, da to budu doista dani, koji će po Presv. Euharistiji otvoriti našemu narodu izvore vrhunaravnog života i donijeti blagoslov domovini našoj.

U Ljubljani, na blagdan Krista Kralja 1934

† Dr GRGUR ROŽMAN
biskup Ljubljanski

† Dr JOSIP SREBRNIĆ
biskup Krčki
predsjednik stalnog odbora za euh. kongrese.

VELIKO OBEĆANJE.

Na obroncima Tiberijadskog jezera Isus nahrani čudesno pet tisuća ljudi. Mnoštvo ga zato htjede učiniti kraljem, ali On pobjegne. Ono ga stade tražiti i nađe ga sutradan u Kafarnaumu. Kad Božanski Spasitelj ugleda narod, prozbori mu ovako: *„Starajte se, ne za jelo koje prolazi, nego za jelo koje ostaje, za život vječni... Ja sam kruh života, koji je s neba sišao. Tko jede od ovoga kruha, živjeće uvijeke... Ako ne jedete tijela Sina čovječjega i ne pijete krvi njegove, ne ćete imati života u sebi. Jer tijelo moje doista je jelo i krv moja doista je piće“.*

Ovim riječima Isus je obećao čovječanstvu hranu koja ne prolazi, koja ostaje za sve vijekove. Obećao je presv. Euharistiju. Tijelo Boga-čovjeka biće hrana čovječanstvu. Krist u svoj svojoj stvarnosti s tijelom i krvi, s tijelom i dušom, s Božanstvom i čovještvom biće hrana našim bijednim i nevoljnim dušama.

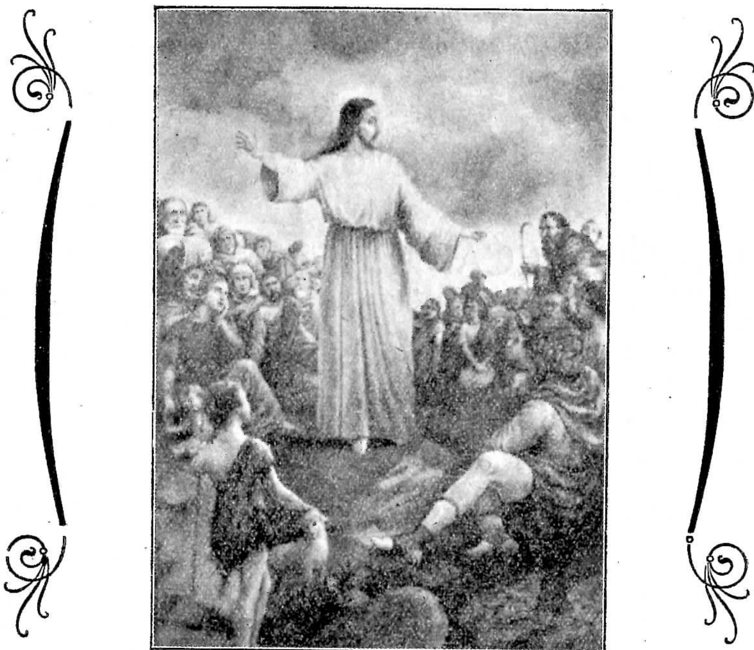
„Tvrda je ovo besjeda, tko je može slušati“, govorahu oni isti Židovi, koji su dan prije vikali: *„Ovo je zaista prorok koji ima doći na svijet — Mesija“*, a sada kad ih želi nasititi svojim tijelom — presv. Euharistijom — ne vjeruju mu više, već ga smatraju zanešenjakom i ostavljaju ga.

Koliko danas ima katolika koji su indiferentni prema Euharistiji, koji ne daju nikakve važnosti ovoj najuzvišenijoj istini katoličke crkve. Tvrda je ovo besjeda...! Ova istina je

previše tamna našem razumu, kažu oni, nadmašuje naš um, ta to je nemoguće — to je absurd... Ne vjerujemo, jer ne možemo vjerovati! Zato ostavljaju Isusa i udaljuju se od njega.

Ali ustali svi ljudi protiv toga kao Luter i Zwingli, ipak istina ostaje: *„Tijelo moje doista je jelo i krv moja doista piće“.*

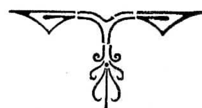
Božanski Spasitelj se tada okrene dvanaestorici i upita ih tužnim glasom: *„Hoćete li i vi da otiđete?“* Petar odmah po-

viče u ime svih: *„Gospode, kome ćemo ići? Ti imaš riječi života vječnoga i mi vjerovasmo i upoznasmo da si Ti Krist, Sin Božji“.*

Isuse, Spasitelju naš, kome ćemo ići? Ta Ti si sav život naš, Ti si hrana naša, Ti si radost i pokoj naš. S Tobom ćemo uvijek ostati jer si Ti rekao: *„Ja sam Put, Istina i Život“.*

Fr.

NOVA GODINA

Nevinog Jaganjca krv
Opra nas. Imenom Krista
Idemo bojovnim poljem —
Zvjezdanom kraljevstvu, boljem
Životnom cilju. A čista
Duša nam besmrtna sja:
Uginu pakleni crv!

Kročimo u novi god;
Nosi nam radosti, boli;
Vodi uz životno brdo,
Bijedama tišti nas tvrdo.
Tamo nas čeka i voli
Mučenik - svesilni Krist:
Golgotski Njegov smo rod!

Kratki će svaki taj dan
Biti ko kapljica rose,
Štono se s latica truni
Blistavoj Kristovoj kruni
Prolazni dani nas nose;
Ori se spasenja jek:
Vremena prestaje san!

Zemskom će dolinom glas
Jeknuti pjesme i sreće:
Kraljevstvo Mira, Dobrote,
Istine, Vječne Ljepote
Niko osvojiti neće:
Zemljom će vladati sam
Besmrtni, vječni naš Spas!

Fra Aleksij.

POMAŽI BLIŽNJEGA RADI BOGA.

Blaženi Grignion iz Montforta vraćaše se jednom iz Rima u Bretanju da u gradu Dina započne svoj misijski rad. Put ga je vodio kroz rodno mu mjesto Montfort. On nakani da prođe kroz Bachelleraie (selašce blizu Montforta, gospoštije njegova

oca) neopažen, eda izmakne oduševljenim ovacijama svojih sumještana. Putovao je sa jednim drugom, i kad dođoše na jedna vrata Bachelleraie-a zamoliše da ih za ljubav Božju prime na konak. Budu odbijeni. Kucahu i na druga vrata i treća vrata, no budu oba puta odbijeni. Na koncu ih primi siromašni Petar Belin, sav veseo što će moći da sa siromašnim putnicima dijeli sav svoj imutak: kruh i slamu. Međutim ipak nakon nekog vremena starac upozna u jednom putniku sina Gj. Grigniona, gospodara Bachelleriae-a. Kad se doznalo u selu da u svojoj sredini imaju sina svog gospodara, svi su ganuti hitili domu starca Petra, i nosili su raznovrsne hrane, da pruže sinu vlastelinovu ono što su zanijekali siromašnom putniku. Blaženi Grignion ne htjede od toga ništa da uzme, a prihvati priliku da pouči negostoljubive stanovnike Bachelleraie-a: kako čineći ljubav ne smije se gledati na osobu kojoj se ljubav čini, već ljubav treba činiti u ime Boga koji je rekao da ni čaša hladne vode pružena u njegovo ime neće ostati neplaćena. Zatim ih prekori: „Da sam vas molio za konak u svoje ime bili biste mi ga dali; a kad sam vas molio u ime Božje zanijekali ste mi ga. To je nepravda koju ste nanijeli ne meni nego Bogu".

Ljubimo bližnjega svoga kao samoga sebe. Pomažimo se međusobno, i imajmo samilosti prama bijednicima — napose u ovo doba krize — jer Isus nije uzalud rekao: „Blago milosrdnima, jer će milosrđe postići". Zapamtimo dobro da o našem milosrđu zavisi naša vječnost. **fr. C.**

KAZALIŠNA ZVIJEZDA I POKORNICA

(Eva Lavallière)

— **1. Početak.** — *Život svakoga čovjeka zanimiv je i poučan, a pogotovo kad u tom životu nastane borba između skrajnosti i pobjedi dobro i plemenito. — Takav je i ovaj život, čije glavne događaje donijet ćemo pred čitatelje Euharistijskog Glasnika.*

Ovaj je život u početku bio malen, neznatan usprkos slave i vanjskog sjaja; bio je to život grijeha, ali kada je u njemu nastao preokret, obraćenje, on je postao tako velik i bogat.

Promatranje ovoga života pobuđuje u nama udivljenje pred tajnama božje milosti, a ujedno i nuka nas na ustrajnost u dobru. — Ove su crtice složene prema životopisu velike žene i pokornice, što je na francuskom jeziku napisao Per Skansen, a na temelju dobrog poznavanja same Eve Lavallière i njezinih listova.

Žarište ovog čudnovatog života bio je Bog u Euharistiji, a sadržaj označila je ona sama s riječima: „Vjera je moja snaga; ljubav moj život, a sve je ostalo ništa!"

* * *

1. Žalosno djetinstvo.

Djetinstvo Eve Lavallière nije bilo ni malo ružičasto. Uostalom njezino ime u djetinstvu nije ni bilo Eva Lavalliére već Eugenija Féneglio. Rodila se je 1. travnja 1866 u južnofrancuskom gradu Tulonu.

Njezin otac, porijetlom iz Italije, bio je silno naprasit čovjek a k tome ljubomoran na svoju ženu. Posljedice su bile česti sukobi i na riječi i na djelu. Dijete je sve to gledalo svojim očima.

Jednoga dana sukob svrši strašnom tragedijom. Razbješnjeli otac u sukobu trgne revolver i ubije svoju ženu. U dalnjem mahnitanju htjede ubiti i dijete ali ovo brzo skoči kroz prozor i tako se spasi. Nesretni čovjek ubije tada sam sebe.

Ovako u nekoliko časaka Eugenija osta sirota. Bilo joj je dvanajest godina. Druge braće nije imala.

Kao sirotu uzme je sada k sebi jedna njezina tetka. Bila je to žena veoma dobra i pobožna ali prema djetetu odviše stroga. I Eugenija jednoga dana pobjegne od tetke i otputuje u Pariz.

Došavši u Pariz i prepuštena sama sebi stane da misli na svoju budućnost. U nepoznavanju najzanimljivije pričini joj se zvanje jedne glumice. Posjedujući nešto gotovine dala se je podučavati u pjevanju i pravilnom izgovaranju. To dakako radi pomanjkanja sredstava nije moglo dugo trajati i ona nastupi kao pjevačica u jednoj prostijoj kavani.

Prolazile godine kad nekom prigodom ravnatelj jednog pariškog kazališta bio je upozoren na nju i ona stupi u kazalište. Bilo je to god. 1890. Bile su joj 24 godine.

* * *

2. Na vrhuncu slave.

Sad je započeo sjajni vanjski tok života za mladu glumicu. U svojoj vjetrenosti promjeni si sada ime u Eva Lavalliére. Luiza Maria de La Valliére zvala se je jedna grofica na dvoru Ljudevita XIV. koja je bila poznata radi svoga slaboga života ali obrativ se stupi u strogi Red Karmelitanki i tu u velikoj pokori kroz 30 godina ispaštala je grijehe svoje mladosti. Eugenija Féneglio uzevši to ime nije dakako ni na kraj pameti slutila da će i ona poći sličnim putem.

Eva Lavallière postane doskora prva pariška glumica. Kazališta su se natjecala da bi je dobila za se. Njezino ime prenapunjalo je kazalište.. Bila je obožavana od svih. I sami kraljevi kao Eduard VII. i Alfons XIII. čestitali su joj na uspjesima. Dramatursi i kompozitori opera stavljali su joj se na raspolaganje da pišu i sastavljaju djela u kojima će ona predstavljati glavne uloge. Jednom riječju: živila je u neprestanom triumfu. I sve što svijet može da dade: novac, čast, ljepotu, sjaj, slavu, obožavatelje, svjetsku ljubav, sve je to u izobilju ležalo pred njezininim nogama.

Je li Eva Lavallière u tom svom triumfalnom proživljavanju bila sretna?... — Kad bi zemaljska dobra mogla da usreće tad bi ona morala biti presretna. A poslušajmo što ona sama o svojoj sreći govori:

— „Usred mojih najvećih uspjeha, pratila me je neiskazana žalost. Više puta ja sam uistinu plakala... Kao da me je neprestano proganjao glas, koji mi je govorio: Evo, ti nijesi za sve to stvorena. Kadgod me spopadala prava zdvojnost, i to tako da sam mislila već i na to da si oduzmem život".

Kasnije iza obraćenja, priznala je jednoj redovnici, s kojom se je bila sprijateljila: „Uvijek sam trpila i ćutila se nesretnom i to toliko da su me često proganjale misli samoubojstva. Kad sam jedne večeri u Londonu, pošla u kazališni vrt da se odmorim iza predstave u kojoj sam doživila više nego sjajni uspjeh, zahvatila me je tolika sitost i potištenost života, da sam se naslonila na prsobran nad Temzom i samu sebe pitala: Bih li završila životom?!!"

Potresno je ovo priznanje, koje u svojoj golotinji prikazuje nemoć zemaljskih dobara da usreće čovjeka. — Sama zemaljska dobra prividno usrećuju u koliko pružaju nadu da će se s njima postignuti još nepostignuta dobra, ali kad se sva ta dobra postignu i dalje se nema što tražiti tad čovjek proživljava potpuno razočaranje i ćuti potpunu prazninu života. Eva Lavallière klasičan je za to primjer. Da je ona posjedovala i neko duhovno dobro, ona ne bi bila došla nikada do tolike praznine života, ali sve duhovno i vjersko za nju je bilo tuđe i nepoznato.

Ne može se kazati, da je Eva Lavallière po naravi bila pesimistična i prema tome sve gledala u najcrnijem svijetlu. Jer inače ostala bi u glavnom ona i kašnje takova. Naprotiv njezin kasniji život pun je vedrine i veselja usprkos raznih i teških križeva, koje je imala da snosi. — Kad ju je jednom iza obraćenja pohodio jedan prijašnji prijatelj i obožavatelj, ona mu je rekla: „Ako tko pita za mene, recite svima, koji me poznaju: Ona je presretna, najsretnija žena koju sam u životu vidio".

Kako je pak došlo do tolikog i takvog preokreta, o tom slijedeći put. — *Slijedi.* —

NASLOVNA SLIKA GLASNIKA.

Novu naslovnu sliku našeg Glasnika naslikao je g. Gabrijel Jurkić, akademski slikar u Sarajevu.

Slika prema vlastitoj zamisli slikarevoj prikazuju presv. Euharistiju sa njezinim uzrokom i učincima. — U pozadini je križ jer je Euharistija posljedica Isusove krvne žrtve na križu. Križ nije odjeljen od Euharistijskog kruha i kaleža, jer je Euharistija u isto vrijeme i nekrvna žrtva na Križu.

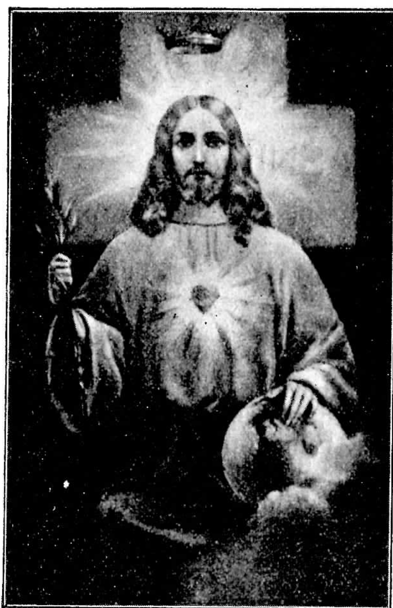
Svijetlost što odsjeva iz Euharistije tjera i raspršuje oblake tmine i zablude ljudskoga duha. Iz Euharistije teče također i izvor vode žive prema riječima Spasiteljevim: *„A koji pije od vode koju ću mu ja dati ne će ožednjeti do vijeka"* (Iv. 4, 44.) I zato duša čezne za ovom vodom, koja je okrijepljuje i utišava njezinu duhovnu žeđu. Ovu čežnju za vodom, prikazao je slikar u jelenima koji piju a to sve prema riječima psalmiste: ***Kao što jelen čezne za izvorima vodā, tako čezne duša moja za Tobom, Bože.*** (Ps. 41, 1.)

Da se bolje razumije značenje ove psalmistove poredbe treba imati pred očima prilike u Palestini. Onkraj Jordana nalazi se visoko Hermonsko i Bazansko gorje u kojem je nekada bivalo dosta jelena. Ove životinje željno traže izvore bistre vode, koje u onim krajevima nema u izobilju; osobito traže vodu, kad tjerane od lovaca umore se i ožednu. Na isti način i čovječja duša umorna pod bremenom života traži svoju okrepu a tu joj u najsavršenijoj mjeri pruža presv. Euharistija. — Zahvalni smo slikaru što je ovako lijepo prikazao djelovanje i učinke presv. Euharistije. Slika prema tome lijepo pristaje našem Glasniku kojemu je svrha širenje pobožnosti prema euhar. Spasitelju. — Povrh slike ima ures u starohrvatskom trokratnom pletencu a u kutovima prikazan je starokršćanski euharistijski simbol, gdje po dvije ptice hrane se kruhom iz košarica, što prikazuje i opet duše koje se hrane euharistijskim kruhom.

MIR

I On će biti mir..
Mih. 5, 5.

Eter se buni, vjetrovi lete,
Nebu se više pokreću sile;
Oblaka gustih zgrnute čete
Čitav su svemir u tminu skrile.

S'jevaju munje, gromovi grme,
Zemlja se dimi, pjeni se more,
S vrha se ruše pećine strme,
U srce mora ore se gore.

Veliki Bože! Mi smo te dužni
Do smrti ljubit'! — Što će sad doći?
Jesu li ovo znakovi tužni
Sudnjega dana? posljednje noći?

Kad bi se skoro, kao za Noje,
Vidjeti mogla šarena duga,
Kako bi brzo sinove tvoje
Velika prošla žalost i tuga! —

Prolazni vjetar, razgoni tmine;
S istoka svjetlost dolazi krasna,
Kao kad s odra puna miline
Ujutro zora ustaje jasna.

Sunce se ragja, nebom koraca
Na kolut nalik od suhog zlata:
Iz sebe zrake na zemlju baca
Kao dva zlatna pšenična vlata.

U srcu sunca u moru sjaja
Prilika divna čudno se krili...!
Nije li Jagnje, Svijetnjak Raja...?
Uskrsli Isus, Spasitelj mili...?

Kao kad snježne na pahlje ruže
Trune s nebesa na tiha brda,
Goluba jata po nebu kruže,
Zemljom ovaca lutaju krda.

Raspeti Kriste, Kralju Svemira,
Spasenja svjetlost svuda raširi!
U svijet baci grančicu mira:
Nebo i Zemlju nav'jek pomiri!! — —

Peroš don Ante.

ZAKLJUCNI GOVOR PAPINSKOG LEGATA

na međunar. euhar. kongresu u Buenos-Airesu — 14. X. 1934.

Papinski Legat kardinal Pacelli održao je pri završetku kongresa lijepi i misaoni govor, u kojem je prikazao sveopći pregled značenje i nade samog kongresa. Nadamo se da ćemo ugoditi našim čitateljima ako im iznesemo glavne misli ovoga govora.

— Današnji svijet — iako je to žalosno kazati — u mnogočem naliči na Pilatov pretorij — govorio je kardinal.

Glasovi mnoštva bez vjere dižu se, da u svojoj apostaziji i najcrnijoj nezahvalnosti viču: *Ne ćemo da ovaj vlada nad nama!* (Lk. 19, 14.), To je glas znanosti bez Boga, koja onda prema zasluženoj kazni radi svoje oholosti, tumara po stramputicama; to je glas protukršćanske politike, koja vodeći brigu samo za materijalna dobra, proglasuje samo sretnim narod, koji ta dobra posjeduje pa bio i bez Boga; to je glas propagande koja sve ruši i koja najavljuje zvijersko urlanje grabežljivih vukova i zavađača kakve je već unaprijed navijestio govor na Gori (Mt. 7, 15.); glas je to sektarskog mnoštva, koji dozivlje u pamet riječi psalmistove: *Bune se narodi i puci pomišljaju isprazne stvari* (Ps. 2, 1.). — Svi se ovi glasovi spajaju u bezbožnu i satansku orljavu.

Ali tješimo se samo da Isus nije sam u ovom novom pretoriju kao što je bio u jeruzalemskom. Uz njega su brojne pobožne duše, a uz Njega je i sveta Crkva. I što se drzovitija i veća vika diže proti Njemu tim većim zanosom biva On pozdravljan kao Kralj neba i zemlje. U novom pretoriju mjesto četama anđela On se je opkolio od svoje Crkve, koja stoji uz Njega kao uređena vojska i pozdravlja Ga i slavi kao Kralja.

Kucaj srca Crkve je i ovaj naš međunarodni euharistijski kongres, koji ima da bude snažan glas, i koji ima da odjekne po cijeloj zemlji, navještajući kraljevsko dostojanstvo Isusa Krista.

Ovdje se usredotočuje cijela ljubav i čuju se zanosni glasovi zadovoljštine i triumfa: Ne!, Isus ne smije da sada umre u bolima i poniženjima Kalvarije! — Vjera ima da pobjedi bezvjerje. Mi imamo da pripadamo dušama, kojima je dodijeljeno da Spasitelja prate u Triumfu. S božjom pomoći podignimo mu prijestolje u svakom srcu; pak nek mu se poklone sve duše, svi narodi zemlje.

Ne bi bilo lijepo, kada ne bi Legat pape, koji je okrunio svetu godinu svetkovinom Krista Kralja, združio svoj glas sa glasom ovog kongresa i zapjevao zanosnu pjesmu Kristu Kralju.

U ovom zadnjem i kratkom govoru govorit ćemo o onom, česa nam je puno srce i na što nas nuka sama prigoda, a to je o euharistijskom kraljevstvu Isusa Krista.

* * *

Kraljevstvo Isusa Krista sad je kraljevstvo svemoći sad opet kraljevstvo ljubavi. Kad gledamo Spasitelja gdje vrši svoju vlast nad neprijateljima i prijateljima gledamo ga kao svemožnog Kralja; kad ga pak gledamo gdje traži duše, koje će mu dati srce da u njima vlada, tad nam izgleda Kralj ljubavi.

Isusovo kraljevstvo ljubavi, koje se odrazuje u svim Njegovim riječima je u prvom redu nutarnje, duševno kraljevstvo o kojem veli: *Kraljevstvo je božje među vama* (Lk. 17, 21); zatim je i socijalno kraljevstvo o kojem govori u pričama o sijaču, o kukolju i o nađenom biseru (Mt. 13); a napokom je i kraljevstvo života vječnoga. Granice se božjeg kraljevstva protežu sve dokle se proteže i božja ljubav.

Kraljevanje Kristovo u kraljevstvu ljubavi je drugačije nego u kraljevstvu Njegove moći. Ovo kraljevanje nema se uzeti u strogo juridičkoj formi, koje bi u sebi sadržavalo zakonodavnu, sudačku i ekzekutovnu vlast. Kraljevanje ovdje označuje imati podanike, koji s ljubavlju primaju naredbe kralja i uživaju njegove darove. Ovo kraljevanje sastoji se u zajedničkom životu sa podanicima i u dijeljenju sredstava potrebitih da se dođe do cilja. Kada se čovjek zamisli u ovo kraljevanje njegove misli vinu se u vrhunaravne sfere i tad čovjek gleda kako sve božje vlastitosti koje se odnašaju na ovo kraljevanje jesu samo sredstva za manifestiranje ljubavi. — Kad ljudsko srce zaroni u ovu ljubav ne misli više na ništa drugo i poput evanđeoskog trgovca spravna je dati sve za ovaj nađeni biser. Stoga je shvatljivo zašto su neke duše spravne na svaku žrtvu samo da se rašire granice ovog kraljevstva božje ljubavi.

* * *

Središte kraljevstva božje ljubavi je Euharistija.

Dvije naime stvari sačinjavaju bitnost Kristova kraljevstva: podvrgavanje Kristu i biti dionikom Njegovih dobara. Duša pristupa ka Kristu, a On joj otvara sva svoja bogastva. Do ovoga duše dolaze po Euharistiji.

Euharistija svladava naše požude i zla nagnuća a raspiruje božju ljubav, i s ovim dvostrukim učinkom vodi nas k Isusu i mi se u svemu podvrgavamo Njegovoj vlasti. Po Euharistiji bivamo i dionici Njegovoga kraljevskog bogastva, pače se može kazati da po njoj sva dobra posjedujemo u potpunoj mjeri. Po njoj najuže se sjedinjujemo s Bogom, početnikom svakog dobra. Ovu je istinu potvrdio i sam Spasitelj s riječima! *Koji jede moje tijelo i pije moju krv ostaje u meni i ja u njemu* (Iv. 6, 57.).

U životu svetaca, a osobito sv. Tereze, vidi se kakve vanredne učinke proizvodi na dušama euharistijsko kraljevstvo Isusa Krista.

* * *

Svratimo sad pogled na socijalno Kristovo Kraljevstvo, a to je sv. Crkva. I ovdje ćemo otkriti kako po Euharistiji biva ostvareno socijalno Kristovo kraljevstvo na zemlji.

Ovo kraljevanje uključuje vladavinu kao i sredstva potrebita za postignuće svrhe. Po Euharistiji živi Isus u svojoj crkvi, obogaćuje ju milostima i vodi k svrsi; On joj daje po Euharistiji i sami život.

Ovu prisutnost On sam potvrđuje riječima: *„Evo ja sam s vama u sve dane, sve do konca svijeta"*. (Mt. 28, 28). Po Euharistiji Isus stoji među ljudima realno prisutan i time biva izvor života i svega bogatstva Crkve.

Nije istina Euharistija jedina koja uzdrži Crkvu ali svakako ona je najglavnija. Tri je naime socijalna sredstva ostavio Isus uz vidljivu upravu, uvojoj Crkvi: Žrtvu, sakramente i javnu molitvu. I svi su ovi povezani s Euharistijom. Euharistija je produženje golgotske žrtve; sakramentima je središte Euharistija, a javna molitva potječe od starokršćanskih euharistijskih bdjenja. Isus iz Euharistije vlada svojom Crkvom i dijeli joj svoje milosti, pa je prema tome ona i središte kolektivnog i socijalnog života Crkve. Ovo potvrđuje sv. Pavao razvijajući Efežanima nauku o mističnom Isusovom tijelu, a i Isus sam to potvrđuje se parabolom o lozi i čokotu.

U Crkvi ne gleda se toliko na vanjski život, koliko na nutarnji život, što sastoji u združenju s Bogom po Kristu. Euharistija nas posve združuje s Isusom i po njoj mi bivamo jedno s Njim.

Euharistija je i vez crkvenog jedinstva. Za ovo jedinstvo molio je Spasitelj na zadnjoj večeri, pred ustanovom Euharistije i tako je ove dvije stvari združio u jednu. Te je pravom sv. Pavao pisao: *Jedno smo tijelo mnogi, koji od jednog kruha blagujemo.* (1 Kor. 10, 17.

Euharistija je potom srce Crkve, koje tjera krv u sve dijelove i podržava ih u životu. I zato kada je Bog nadahnuo sv. Oca (Pija X) da sve obnovi u Kristu, nadahnuo ga je i da poradi za čestu pričest.

* * *

Iza ovog kratkog promatranja, ostvarenje Euharistijskog socijalnog kraljevstva Kristova sjaji nam u najljepšem sjaju. I ako sada okrenemo pogled na euharistijsko kraljevstvo vječnog života to nam ono na prvi pogled nije toliko jasno.

Euharistija je naime kao Ilijin kruh, hrana putnika, dok je život vječni završetak putovanja; Euharistija je tajna vjere, dok vjera tamo ustupa mjesto gledanju; Euharistija je tajna božjeg poniženja dok je drugi život tajna božje slave.

A ipak Euharistija se proteže i u drugi život. Sjetimo se riječi Isusovih: *koji jede od ovoga kruha, živjet će na vijeke; koji jede moje tijelo i pije moju krv, ima život vječni i ja ću ga uskrsnuti u posljednji dan.* (Iv. 6, 52, 55).

Po Euharistiji vjera se obraća u gledanje, a putnici dolaze do cilja. Pače Euharistija je predokus života vječnog. Sv. Pavao veli kako su pravednici usljed nade spašeni već na ovome svijetu. (Rim 8, 24). Ako je nada zalog spasa koliko većim se to pravom može kazati o Euharistiji, koja nam daje Krista a u Njemu sve bogastvo neba.

* * *

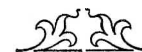
Prosvjetljenje uma i mir srca nalazi duša kad promatra harmoniju između Kristova kraljevstva i sakramenta Njegove ljubavi. I kad duša zaroni u promatranje božjih djela, svuda otkriva Kristovu ljubav utjelovljenu u Euharistiji.

Euharistija je svijetlo što rasvjetljuje sve i daje život svemu.

Euharistijsko kraljevanje Isusovo ostavilo je neizbrisivih tragova u literaturi, znanosti, umjetnosti, i u brojnim euharistijskim čudesima. Ali sve ovo je samo vanjski cvjetni odraz, koji pokriva pravo nutarnje blago, koje treba potražiti u granitskoj nutrinji istine. I otvorivši stijenu istine otvara se duši ulaz k ljubavi. Kad je duša jednom zahvaćena plamenom ove

ljubavi, ona u nestrpljivosli čeka da Isus uspostavi u njoj svoje kraljevanje, pa da može reći: *Gospod me posjeduje* (Prič. 8, 22). Duša se tada ćuti puna apostolskog žara, te radi za proširenje Kristovog kraljevstva. A zanesena ljubavlju uzdiše i želi da se čim prije združi s Kristom na vijeke. — Takva duša sve može u Onome, koji je krijepi (Filip. 1, 13.) i koji njoj za ljubav stoji u Euharistiji.

Euharistija širi dakle kraljevstvo Kristovo u dušama, promiče to isto kraljevstvo u Crkvi i produžuje ga u život vječni. Sve ovo potvrđuje vaš zanos a još više ljubav koja bukti iz Euharistije. Žezlo ovakog kraljevanja ne odbija Isus od sebe, kao onda kad su mu ga ponudili na obali genezaretskog jezera. Mi ne dajemo Kristu kraljevstvo koje nije Njegovo! Dajmo Mu Njegovo kraljevstvo i On će onda saslušati naše molbe, naše glasove i zavladat će u svim dušama po cijeloj zemlji... i kraljevstvu Njegovu ne će biti svrhe!

TEBI ISUSE!

Nevolja preti odasvud,
A ja sam samo krhki sud,
U koji si udahnuo, Bože
Neumrlu dušu, koja može,
Da Te kroz cijelu vječnost hvali,
Ko trubadur, pjevač Tvoj mali.

I ja Te pjevam svaki dan
A kad na oči dođe san,
Ja sanjam Tvoje rajske dvore,
Gđe Serafini plamte, gore,
Gdje anđela se čuje poj,
Gdje Ti kraljuješ, Spase moj!

Ja pjevam Tebe. Ti si za me
Vječita svjetlost usred tame,
Istina, ljubav si najveća,
I neprolazna, trajna sreća,
I izvor si i Uvir čist,
I Kralj srdaca ljudskih, Krist!

Oh, kako da ne pjevam više!
Za Tobom duša sva uzdiše!
Za dobročinstva Tvoja mnoga
Ja slavim Te, ko svoga Boga
I premda ja sam samo prah,
Sveđ hvali Te moj svaki dah.

Za Tebe srce moje bije,
I trpjet s Tobom teško nije.
Što hoćeš Ti i ja ću htjeti,
Ja s Tobom živjet ću i mr'jeti.
U Tvojem Srcu stan mi daj,
U njemu nek moj bude raj!

K. Arcjuk

IZ EUHARISTIJSKE LITURGIJE.

Nastavak 28. — Tumačenje sv. mise. — U prošlom smo broju govorili o *prikazanju* i naveli razne molitve, što ih svećenik tom prigodom moli. Sad ćemo da upozorimo na neke izraze ovih molitava i da pridodamo neke povjesne pripomene.

Od prikazanja kaleža pa napred svećenik sve molitve moli u množini, jer moli u ime svoje i svih prisutnih. On je predstavnik crkve, a pogotovo svih prisutnih vjernika koji na taj način bivaju sudionici oltarne žrtve i čine sa svećenikom „kraljevsko svećeništvo" o kojem govori sv. Petar (I. 2, 9).

Molitve koje se mole na prikazanje ne odnose se toliko na kruh i vino već na Krista, u kog će se oni preobratiti. Jer nije kruh neoskvrnjena žrtva koja se prikazuje za spasenje svijeta već Krist; kao što nije ni voda čaša spasenja, što s ugodnim mirisom uzlazi na nebo za naše spasenje već i opet Krist. Kad bismo ove molitve odjelili od Krista i razumjeli tu samo kruh i vino, ove bi nam molitve bile nerazumljive a i smiješne. Ta kako bismo mi mogli tražiti od Boga spasenje prikazavši mu malo kruha i vina?!

U prvim vijekovima cijelo prikazanje bilo je mnogo svečanije. Osobito svečano je bilo donašanje darova na oltar, kako smo već istakli prošli put. Nekoji ostatci toga ostali su još kod podjeljivanja sv. reda. Tako oni koji imaju biti zaregjeni prikazuju biskupu svijeću; kod regjenja biskupa zaregjenik prikazuje dvije svijeće, dva kruha i dvije male bačvice vina; kraljevi kod primanja posvete prinašaju zlatni novac a papi prigodom kanonizacije prikazuju se u pozlaćenim krletkama ptičice.

Kadjenje. — Iza prikazanja kod svečanih misa darovi i oltar bivaju okadjeni. Sipajući triput tamjan na žeravu svećenik zajedno sa djakonom govori:

Po zagovoru sv. Mihovila Arhanđela, koji stoji s desnu oltara kadionoga, i svih izabranih svojih udostojao se Gospod blagosloviti ovo kadilo i primiti kao ugodan miris. Po Kristu Gospodu našem. — Amen.

Najprije kadi svećenik darove na oltaru s riječima:

Ovaj tamjan, od Tebe blagoslovljen — neka uziđe k Tebi Gospode i sađe na nas milost tvoja.

Tada kadi triput križ na oltaru te relikvije i cijeli oltar moleći:

Neka se uzdigne, Gospode, molitva moja, kao tamjan pred licem Tvojim, a uzdizanje mojih ruku kao žrtva večernja. Postavi, Gospode, stražu ustima mojim i čuvaj vrata usnama mojim, da ne zastrani srce moje na zle pomisli i da ne traži opravdanje grijesima.

Vraćajući kadionik djakonu svećenik govori:

Neka užge u nama Gospod oganj svoje prijaznosti i plamen vječne ljubavi.

Djakon sada pokadi svećenika i subdjakona a i on biva tada pokadjen od služitelja. Kade se također i niži poslužitelji te cijeli narod. Sve ovo kadjenje osoba ima simbolično značenje i znači da od svih onih, koji su oko oltara i prisustvuju misi, ima se dizati ugodni miris kreposti prema nebu. — Kod mrtvačkih misa radi žalosti ne kade se osobe već samo svećenik.

Pranje ruku. — Iza kadjenja a inače odmah iza prikazanja svećenik ide na stranu poslanice i umije ruke. Prije je to bilo od potrebe jer bi primanjem darova ruke zamazao, sada je ostao samo obred kojim se označuje čistoću duše, s kojom ima da svećenik stupi na oltar. Ovo umivanje ima još i drugo značenje, kako se razabire iz psalma 25. koji se pri tom moli. U staro vrijeme pranjem ruku označivalo se je da se ne uzimlje odgovornost za čin, koji se je poduzimalo, tako je Pilat oprao ruke pred Židovima, a u isto vrijeme pranje ruku ozna-

čivalo je izjavu da se s nekim ne želi imati udioništva u nekom činu. Svećenik pranjem ruku izjavljuje da kod mise ne želi imati udioništva sa božjim neprijateljima, odnosno ne želi da oni budu udionici žrtve.

Kod pranja ruku svećenik moli:

Umivam među nevinima ruke svoje, i obilazim žrtvenik Tvoj, Gospode. — Da čujem glas hvale i propovjedam sva čudesa Tvoja. — Gospode, zaljubio sam se u krasotu doma Tvojega, i u mjesto prebivanja slave Tvoje. — Nemoj, Bože, pogubiti dušu moju sa bezbožnicima ni život moj sa krvopiocima. — Kojima su opačine u rukama, i desnica puna im je mita. — A ja hodim u nevinosti svojoj; izbavi me i smiluj se meni. — Noga moja stoji na pravome putu u skupštinama blagoslivljat ću Te, Gospode. — Slava Ocu . . .

Ove riječi uzete su iz drugog dijela 25. psalma, kog je ispjevao ili David prigodom bijega pred Saulom ili Absalonom, ili ga je mogao ispjevati i koji levit, koji je nevin bio potvoren i prognan iz svetišta te zazivlje Boga za svjedoka svoje nevinosti i pri tom živo žudi da se opet povrati u hram.

Iza umivanja ruku, svećenik se vraća na sred oltara, prigne se i moli:

Primi, sveta Trojice, ovaj prinos, koji Ti prikazujemo za spomen muke uskrsnuća i uzašašća Isusa Krista, Gospoda našega, i na čast blažene Marije vazda Djevice i blaženoga Ivana Krstitelja i svetih apostola Petra i Pavla, i ovih i svih svetih, da njima bude na čast a nama na spasenje; da se oni dostoje posredovati za nas na nebesima, kojih spomen činimo na zemlji. — Po istom Kristu Gospodu našem. —

I u ovoj molitvi pod prinosima podrazumjeva se euharistijski Spasitelj koji će se doskora prikazati na oltaru. — Ova molitva u sadašnjem obliku potječe iz god. 1570. kad ju je kao takvu propisao Pijo V.

Međutim ima da završi pripravni dio žrtve i sve bliže dolazi prava žrtva te svećenik pozivlje vjernike na što dostojniju pripravu s riječima:

Molite se braćo, da moja i vaša žrtva prijatna bude kod Boga, Oca Svemogućega.

U nekim starinskim obredima nema odgovora, te je narod u tišini molio, tamo od 13. vj. poslužnik u ime naroda odgovara:

Neka primi Gospod žrtvu iz ruku tvojih u hvalu i slavu imena svojega, na korist također našu i svekolike svoje svete Crkve. (Svećenik tiho odgovori: Amen.)

Ovaj poziv na molitvu u staro je vrijeme imao svrhu da opomene narod na mir, tišinu i molitvu iza kako bi prigodom prinošenja darova na oltar nastao u crkvi žamor i komešanje.

Slijedi.

NAŠOJ MLADEŽI.

dr. Dragutin Trux, vjeroučiteij, Crikvenica.

NE BUDITE SUROVI!

1 *Što roditelji ne znadu.* Ima lijepo odgojene djece, ali ima i takove, što rastu poput korova. Brižni roditelji često puta nemaju ni pojma, kako je surova duša u neke djece, pa se snebivaju, kad im se dijete vraća iz škole s prostim manirama, što ih naučiše od drugova. Roditelji naime tih izvjesnih drugova ne primjećuju te surovosti svoje djece, niti osjećaju potrebe kakove posebne pažnje ili boljega uzgoja. Megjutim je gotovo, da surova školska mladež, pa bila ta djeca baš i boljih roditelja, nemilice vrijegjaju i na svakom koraku čuvstva boljih drugova, a i svojih učitelja. Prama tome u školi se sastaju dnevice dvije grupe djece u mnogočem jednake, ali u duši naskroz različite.

2. *Ono, što se djece lako prima.* Činjenica je, da se prostaštvo lakše prima mladenačke duše nego finoća. Ako se gjaci miješaju u školi, a nemaju baš neprestana i neposredna nadzora, to će se od kuće dobra djeca duševno zaraziti od neodgojenih drugova. Ali naprotiv surovnjaci se neće nikada oplemeniti od boljih drugova.

3. *Mili časovi djece bez nadzora.* Lijepo je odgajanje i priučavanje na duševnu finoću moguće tek uz neprestani i neposredni nadzor odgojitelja. Sami pako mladići, koji stoje pred odgojem, osjećaju, da stoje pod stegom i da im je posvemašnja slobodica ograničena. Dapače što stoje pod odgojem, stoji i njih samih duševna napora. Ili kako bi ti starčići rekli: odgojitelji im idu na živce. To je sve protiv njihove voljice, pa se tome podvrgavaju silom prilika, jer im drugo ne preostaje. Zato im se mile časovi, kada se mogu oteti kontroli. Tada uživaju blažene trenutke „slobode". Tad su mladići ujedno slobodni i duševne napetosti i duševnog napora, što će ih proboraviti megju drugovima bez budnog oka starijih.

4. *Časovi, kada mladić u isti mah nešto nauči i ne što gubi.* U tim časovima talmi - slobode mladić dobrih roditelja nekako brže diše i velikom lakoćom, nekom pohlepom prima utiske svoga okolišja. Sve prima pod gotov groš. Ništa ne prosugjuje. On će u toj nazovi — slobodici naći puta, kojim će se izjaloviti mnoga žrtva i velika pažnja oca i matere. Zato valja samo odobravati metode isusovačkih zavoda, da se konviktorcima i eksternistima zabranjuje svaki megjusobni kolegijalni saobraćaj. Zato ostaje lijepa manira i uglagjenost u velikoj većini isusovačkih gjaka i onda, kad već odavna odoše iz zavoda.

5. *Mladiću, nedaj se zavarati. Slušaj roditelje!* Djeco, što vas roditelji kod kuće brižno odgajaju, poslušajte u prvom redu! Kad bi vi razumjeli, što vam vrijedi briga vaših roditelja! Kako se oplemenjuje vaša duša u rukama njihovim! Što je razlika megju cvijetnjakom i korovom, to je duša vaša naprama onih, što odrastoše na ulici. Što je razlike megju onim što naslika umjetnik i što na platnu našara jedan mesar, to je razlika izmegju duše dobro odgojena mladića i druga mu uličnjaka, što ga turiše u školu.

6. *Djeca kojoj su drugovi miliji od roditelja.* Vi ne shvaćate tendencija, brige i razloga oštrine roditelja, pa su vam miliji školski drugovi, ma kakovi bili. Tako se vas primaju izrasline neobuzdane derati. Sreća je vaša, ako vam to roditelji odmah iščupaju, duševnom operacijom i oštrijim nastupom. No vaša vam je nesreća, ako ste daleko od roditelja, te se vraćate k njima tek za velikih praznika. Onda neka oni čupaju korov iz vaše duše u velikim ferijama. O kada se na jesen vraćate opet megju svoje drugove, u tugjini, gdje ćete i opet biti „slobodni“, nastavit će se i opet tužna pripovijest.

7. *Lijepo obučena fakinaža.* Kako je žalosno gledati djecu dobrih roditelja, gdje im ona postaju fakini radi zla drugovanja. Postanu dobro obučeni fakini. Odijelo im je uredno, glava očešljana, nokti odrezani. Ova uredna vanjština više puta pokriva trulež, koja je unutri. Valja samo vidjeti, kako se lijepo obučeni fakini natječu s drugovima u surovu hrvanju i fizičnoj sili. Gdje mu od navike izlaze iz *Odolom* ispiranih ustiju surovi izrazi, psovanje Boga i svačije matere. Gdje se na zasluženi ukor učitelja u brk smije blaziranim smijehom jedne bornirane čimpanze, premda su mu roditelji već odavna ulijevali osjećaja, da s poštivanjem treba susretati starije.

8. *Jedna tajna.* Najžalosnije je to, kada se mladić upušta u jednu tajnu izvjesnoga dijela mladića, što već zarana izgubiše poletno shvaćanje i osjećaj stidljivosti, te si velikim mahom potkapaju životnu snagu. Gdje ostadoše brige, pažnja i zaklinjanja dobrih roditelja? Dijete postade surovo, kao da mu otac i nije uglagjen čovjek, majka pako žena nježnih osjećaja?

9. *Mali Isus — sv. Ivan Krstitelj — Kain.* Uzeh u ruke Evangjelje, da nagjem oslona svojim gornjim navodima. I nagjoh ga. „Dijete — sv. Ivan Krstitelj — rastijaše i jačaše duhom i bijaše u pustinji dotle, dok se ne pokaza u Izraelu“, a to bude onda, kada postade odrasao čovjek. Malo zatim kaže sv. Luka za Isusa, da „dijete rastijaše i jačaše u duhu i punjaša se mudrošću velikom“. Tu je govor o razvoju mladenačke duše, koji je poželjan svakomu od vas. Dok u istinu vama možda pristaje što kaže Mojsije o Kainu, da „se je rasrdio veoma i lice mu se je promijenilo“. „Skoči na Abela, brata svojega“. I u vama ima već prkosnih riječi kao i u Kainu, kad ga Bog zapita za brata, te on prosto otkreše božjem Veličanstvu; „Zar sam ja čuvar brata svojega?“

10. *Pokaja se Bog!* Kada vigjamo, kako se gubi u vama ljepota slike i prilike božje, što ju htjedoše roditelji u Vama da istaknu i dotjeraju, odjekuje mi u duši sudbina nepopravljivaca, što ju zabilježi Mojsije: „I Gospodin videći, da je nevaljalstvo ljudsko veliko na zemlji i da su sve misli srca njihova svagda samo zle, pokaja se Gospodin, što je stvorio čovjeka na zemlji, i bi mu žao u srcu“.

11. *Ipak se nadam lijepoj budućnosti.* U času, gdje mi se duša napunja dubokom sjetom nad izgubljenom dušom djece dobrih roditelja vjerujem ipak, da će Bog pobijediti tvrdu šiju tolikih mladića za volju žrtava i suza roditelja, jer i izgubljena duša može da se sjeti uzdaha Davidovih: „Gospodine Bože moj, u tebe se uzdam, sačuvaj me od sviju... i izbavi me... Štit je meni u Boga, koji čuva one, koji su prava srca... (Ps. 7).... Smiluj se Gospodine, pogledaj kako stradam!“ (Ps. 9). — Kada se pako mladić vraća k sebi, te si je stekao ponovo mir sa samim sobom, mir s Bogom i mir roditeljima i učiteljima, može da kaže Gospodinu na usta Davida (Ps. 8)... „U ustima djece... činio sebi hvalu. Učinio si ga malo malo manjega od angjela...“

12. *Mladići, prenite se, nedajte se!* Djeco, ne mogu da vjerujem da su vam roditelji uzalud obragjivali dušu i srce. Vratite im se i u duhu i istini, ta vas oni sveudilj vole, ma kakovi bili vi. Vratite im srce, kakovo ga oni urediše i oplemeniše! Nedajte da zli uplivaju na vas, nego naprotiv budite baš vi misijonari zablugjelih duša. To je vaše misijonarstvo u školi, kad već nije vama moguće da se otkinete od kojekakovih drugova.

13. *Socijalna dužnost dobrih gjaka.* Baš ta okolnost označuje socijalne Vam uloge u krugu školskih vam drugova. Budite dakle jaki, budite svijesni duševne vam nadmoći. Budite misijonari.

14. *Očekujemo od vas precizna odgovora!* To je vaše socijalno pitanje, na koje očekujemo od vas precizna riješenja i povoljna odgovora, pozitivnom akcijom kolegijalnosti i ljubavi spram bližnjega. —

LIJEP NAČIN PRIMANJA SV. PRIČESTI.

Neka siromašna sluškinja pričešćivala se veoma često i to je činila sa velikim žarom. Sa svim tim tužila se često da se nezna dobro pričestiti.

— A zašto? — Zapita jednog dana gospodarica. — Ah, gospođo! — Odgovori — vidim da druge imaju molitvenik... tko zna koliko lijepih stvari one govore Gospodinu!... Ah, kad bih ga ja znala čitati!...

No, pa što ti radiš kada primaš sv. pričest?

— Ništa, uvijek samo plačem... A zašto plačeš? Oplakujem grijehe i svoje neznanje. — I više ništa? — Pitam u Gospodina da ga što bolje uzljubim, da budem dobra i da jednom dođem u raj. Zatim obnavljam djela: vjere, ufanja, ljubavi i skrušenja, kako mi je naložio ispovjednik. Molim također svoju nebesku Majku, Anđela Čuvara, da mi nadoknade što ja ne mogu.

Koji divan način primanja Sv. pričesti!...

Ova dobra žena nije znala čitati, ali u svojoj poniznoj i žarkoj bezazlenosti, više se je svidila Euharistijskome Isusu, nego tolike druge koje pročitaju čitav niz molitava iz molitvenika, a da ih ne poprate ni duhom ni srcem.

Bolje je moliti manje a dobro, pobožno, ponizno i skrušeno, nego puno, a rastrešeno. Pogotovo ne pričinjati se da smo pobožni, a uistinu nismo, ili da molimo, a mislimo prije na sve, nego na molitvu. Kad molimo, daleko od nas himbe i hvastanja.

Bog ne gleda koliko mu dajemo, nego kako dajemo. Molitve skrušene i pobožne Bogu su mile, a himbene i zle, mrske i odvratne. **fra L.**

PO KATOLIČKOM SVIJETU.

Naš euhar. kongres u Ljubljani. — Kako smo već javili u prošlom broju Glasnika održat će se dne 28. 29. i 30. lipnja o. g. II. jugoslavenski euhar. kongres u Ljubljani. — Prvi je bio održan g. 1930. u Zagrebu. Po cijeloj Sloveniji i u svim županijama uspostavljeni su Odbori koji imaju raditi na vanjskim i nutarnjim pripremama za kongres. Slični će odbori — barem u većim mjestima — biti i u svim drugim našim

biskupijama; u nekima već i postoje. Centralni Odbor u Ljubljani razašilje već nacrte za govore i predavanja, da se vjernici priprave za što dostojnijn proslavu Euharistije. — Za sve upute treba se obratiti na mjesne odbore ili na: Glavni pripremni Odbor za Euh. Kongres u Ljubljani — Miklošićeva cesta 7. Na prvom mjestu Glasnika donosimo poziv na Kongres, na kojeg pozivaju u ime cijelog episkopata Ljubljanski biskup i krčki biskup kao predsjednik stalnog odbora za održavanje naših narodnih euh. Kongresa.

Hrvati na euhar. Kongresu u Buenos - Airesu. — Mnogobrojni naši zemljaci u Argentini istupili su na veličanstvenom euhar. slavlju u Buenos-Airesu kao posebna narodna skupina, poput ostalih narodnosti. Iz domovine pošli su na kongres nadbiskup sarajevski i barski te jedan svećenik iz Sarajeva i jedan svjetovnjak iz Zagreba. Ali ipak naši su ljudi u velikom broju sudjelovali kongresu nastojanjem posebnog hrvat. odbora kojemu je na čelu bio franjevački misijonar u Argentini O. L. Rusković.

Naši su ljudi sudjelovali kod svih općih priredaba a uz ove poput ostalih naroda imali su svoje sastanke i pobožnosti u crkvi sv. Roka. Nadasve je bio svečan doček nadbiskupa Šarića, koji je kroz sve dane bio duša svih hrvatskih priredaba, a u ime hrvatskog odbora javno i pozdravio cijeli kongres.

Slovenci na euhar. kongresu u Buenos-Airesu — istupili su takogjer kao posebna narodna skupina. Razlog zašto nijesu istupili zajedno sa Hrvatima je taj što su brojni bili i jedni i drugi, te su mogli da lijepo predstavljaju svoje narode i napose. Uopće cijela je podjela bila prema narodnostima a ne prema državama. Slovenci su takogjer imali svoj pripravni odbor, te je njihov svećenik Josip Kastelic pozdravio takogjer kongres na latinskom i slovenskom jeziku, kako su to činili i drugi narodi. — Inače su Slovenci sudjelovali kod svih javnih priredaba a imali su i svoje posebne sastanke i pobožnosti.

Posljedice euhar. kongresa u Buenos-Airesu. — Megjunarodni euhar. kongres u Buenos-Airesu donijeti će bez sumnje mnogo duhovnog ploda. Nekoji plodovi već se opažaju, a to se očituje u intensivnijem kat. životu vjernika kao i u nekim vjerskim podhvatima. Tako se već radi na tom da se podigne nova katedrala a i veliko kat. sveučilište poput onoga Srca Isusova u Milanu. U tu svrhu pozvan je rektor sveučilišta u Milanu P. Gemelli - franjevac da po Argentini održi više predavanja i da uputi samo osnivanje novog sveučilišta.

Biskup dr. Ivan Starčević preminuo je 24 studenoga u 57 godini života. Pokojni je biskup rogjen 7 ožujka 1877 god. u Mrkopolju. Tu

je svršio onsovnu školu. Nišu gimnaziju pohagjao je u Senju, a višu je svršio u Zagrebu. Teološke nauke svršio je u Budimpešti, te je 1900 godine zaregjen za svećenika. Mnogo je godina proveo kao biskupski tajnik. Godine 1914 imenovao ga je biskup Vučić za kanonika stolnoga kaptola u Senju. Kad je 1930 god. biskup Marušić obolio imenova ga svojim generalnim vikarom. Pošto je umro biskup Marušić zateče njega visoko imenovanje biskupom sensko-modruškim. U same dvije godine svoga upravljanja biskupijom Preuzv. biskup Starčević učinio je zamašna i velika djela koja su se mogla izvesti tek napornim više godišnjim radom. Dovoljno je da se spomene obnova bogoslovije i sjemeništa senjske biskupije, koja je bila ostala bez pomlatka. Biskup Starčević je potpuno ispunio svoje načelo stavljeno na biskupski grb „ora et labora" sa svojim dubokim esketskim životom i neutrudivim radom na polju prosvjete i duhovnog oplemenjivanja svoga stada tako, te se može pribrojiti četi velikih senjskih biskupa Ježića, Ožegovića i Maurovića. Neka mu Svevišnji mnogostruko naplati za njegov pastirski rad! P. u m.!

Megjunarodni pravnički kongres u Rimu. Prigodom 700-te godišnjice odredaba Grgura IX i 14-stote godišnjice kodeksa cara Justinijana održao se u Rimu megjunarodni pravnički kongres. Iz naše domovine sudjelovali su profesori universe u Ljubljani dr. Odar i dr. Kušej te franjevac dr. Jeličić prof. na franjevačkom sveučilištu „Antonianum".

Smrt kardinala Petra Gasparri. Dne 19 XI 1934 preminuo je u Vatikanu veliki diplomata i stručnjak u kanonskom (crkvenom) pravu kard. Petar Gasparri u 82 godini života. Rodio se 5 svibnja 1852 u Ursita u Umbriji. Kad mu je bilo 28 godina već je predavao kanonsko pravo u Parizu. Izdao je tri naučna djela o trim sakramentima: ženidbi, svetom redu i presv. Euharistiji. Kao apostolski delegat bio je u Ekvatoru, Boliviji i Peru. Vrativši se u Rim postao je tajnikom za vanjske poslove. Godine 1907 postao je Petar Gasparri kardinal. Papa Pijo X povjeri mu 1904 god. sastavljanje nove zbirke crkvenih zakona (kodeksa) te je 1918 god. izdao novi Kodeks po kojemu je njegovo ime postalo slavno i besmrtno. God. 1914 postao je državni tajnik i tu je mučnu službu obnašao sve do 1930 god. Kroz to je vrijeme uspostavio diplomatske odnose sa Francuskom i potpisao konkordate sa Letonskom, Bavarskom, Poljskom, Portugalom, Rumunjskom, Litvom itd. God. 1928 potpisao je poznati lateranski sporazum. Pošto se riješio (1930 god.) teške tajničke dnžnosti postavljen je za predsjednika komisije za sastavljanje kodeksa istočnog crkvenog prava. Ovaj rad nije dovršio jer ga je zatekla smrt. Najsvečaniji mu se sprovod održao 22 XI u Rimu.

MILODARI.

N. N. (Zagreb) Din. 50.—; Školske Sestre (Trebinje) u zahvalu s. Celini N. N. (Zagreb) po Din. 200.—; Hunjadi Don Mato (Zemun) za upisnice Din. 150.—; N. N. (Janjina) za kanonizaciju s. Celine i N. N. (Sarajevo) na čast s. Celine po D. 100.—; Gjurašinović Slavica (Zagreb) Din. 80.—; Vujnović Matilda (Zagreb) za upisnice Din. 70.—; Sestre Milosrdnice (Zemun) za upisnice Din. 63.—; S. M. Eleonora (Maribor) za upisnice, Kujundžić Giza (Tavankut) i Vujnović Matilda (Zagreb) za upisnice po Din. 50.—; Stošić Jozefina (Amerika) Din. 48.—; Boter Marija (Virovitica) za zahvalu i Blažeković Andjela (Zagreb) po Din. 40.—; Franović Josip (Sibenik) Din. 35.—; Kamenar Juraj (Klanjec), Sestra Paskalija (Zagreb) i N. N. (Ivankovo) na čast s. Celine po Din. 30.—; Sahl Valburga (Semeljci) za upisnice Din. 29.—; Župni Ured (Žednik) za upisnice Din. 26.—; Babić Ivka (Makarska), Bracanović Antonija (Split), Butorac Don Pavao (Kotor) za upisnice, T. B. (Dubrovnik), Škvorc Terezija (Zagreb), Gerdevich Angela (Plase) zahvala s. Celini, Violić Ivka (Kuna) zahvala i Mavrinac Andrija (Rosopasno) za upisnice po Din. 20.—; Vokšan Autun (Varaždin, Toplice), Roša Jelica (Šibenik), Barbeti Klaudije (Split), Sabioncello Karmela (Zagreb) Zeininger Benjamin (Zagreb) po Din. 15.—; Gabrić Franjo (Žednik) za upisnice Din. 19.—; Barbarić Marija (Ilok) zahvala s. Celini, N. N. (Mrkopolje) zahvala, Stojčić Katarina (Crikvenica), Brkić Vojna (Šibenik) za propagandu s. Celine, Svarčić Katica (Milna) zahvala, Sestre Milosrdnice (Zemun) za upisnice, Zemljak Julka (Križevci) zahvala, Braća Katalinić (Kaštel Stari), G. J. (N.), Nigojević Marija (Fiume), Calcagno Tereza (Sansego), Špiranec Dragutin (Zagreb) za propagandu s. Celine, Kraševac Marija (Drvar), Cvitković Virginija (Maribor), Maričić Marija (Dubrovnik), Jakovčić Andjela (Kraljevica), Vukas Luka (Zagreb), Marković Marija (Belišće), Bende Lajša (Žednik) za upisnice, Gjurski Katarina (Zagreb), Bokonić Ivo (Sl. Požega) u zahvalu, Pasariček Alojzija (Zagreb), Sestre Milosrdnice (Zagreb), Zemljak Jelica (Carevdar) i Barbalić Fabijana (Baška) na čast s. Celine po Din. 10.—; Župski Ured (Jelsa) za upisnice Din. 6.—; Čalić Sofija (Prozor), Idžaković Milka (Sopot), Lušić Don Jakov (Nerežišće), Župan Nike (Dubrovnik), Barbalić Fabijana (Baška), Bošković Marija (Čilipi), Mesarić Mimi (Srb) zahvala, Bosnić Don Vice (Blato), Tomić Marko (Siverić), Batistić Marija (Dubrovnik II), Fatori Nina (Orebić), Dr Ivan Starčević (Senj), Mesarić Marija (Zagreb), Sečak S. (Zagreb), Turčić Sofija (Zagreb), Hrčko Venda (Sarajevo), Vukmanov Ivan (Subotica), Braut Antica (Aleksandrovo), Rabadja Ane (Dubrovnik), Jurjević Ivka (Dubrovnik) po Din. 5.—

Voštarnica Male Braće (OO. Franjevaca) - Dubrovnik

(Postoji od davnina).

P. N.

Preporučamo se Vašem Gospodstvu za nabavu crkvenih i pogrebnih svijeća. Mi isključivo izrađujemo svijeće za crkve, te su zato cijene takove da svak znade, **koliko ima pčelinjega voska u svijećama.** *Naše su svijeće otporne na vrućinu te se ni pri najvećoj ljetnoj vrućini ne prigiblju. — Najtvrđe su one u kojima ima najmanje pčel. voska, samo ove brže izgaraju nego one sa više pčel voska. Da svijeća što pravilnije i polakše izgara treba da je što starija. Kupljene svijeće redovito su svježe pa je u koristi crkvene Uprave da pravovremeno naručuje svijeće.*

Kg.	*1*	*sa*	*10%*	*pčelinj.*	*voska*	*= 24*	*Din.*
„	*1*	„	*20%*	„	„	*= 27*	„
„	*1*	„	*30%*	„	„	*= 30*	„
„	*1*	„	*40%*	„	„	*= 32*	„
„	*1*	„	*50%*	„	„	*= 34*	„
„	**1**	„	**60%**	„	„	**= 36**	„
„	*1*	„	*70%*	„	„	*= 38*	„
„	*1*	„	*80%*	„	„	*= 40*	„
„	*1*	„	*90%*	„	„	*= 42*	„
„	*1*	„	*100%*	„	„	*= 44*	„
„	*1*	*Tamjana I.*				*= 42*	„
„	*1*	„ *II.*				*= 36*	„
„	*1*	„ *III.*				*= 30*	„

Liturgijske svijeće moraju imati barem 60% pčelinjeg voska.

1 Mire — Storaks (miješa se u maloj količini s tamjanom) = 80 Din.

Dušice „Reflex“ (1 kutija 90 kom.) za vječno svijetlo tucet = 20 Din.

„ „Petrus“ (1 kutija 25 kom.) „ „ „ „ = 10 Din.

Cijene su franko: *pošta -- željeznička postaja -- parobrod -- u Dubrovniku; prema tome* **franko je cijela otprema (sanduk) i svi državni nameti.**

Povoz plaća naručitelj.

Isplata ima slijediti kroz **30 dana** *od datuma poslanog računa.*

Trgovinama šaljemo svijeće samo uz pouzeće ili sa plaćanjem unapred.

Otpatke primamo samo od naših svijeća i to na preradbu, te računamo 6 Dinara po 1 kg. netto.

Kod narudžbe uvijek treba označiti cijenu i težinu pojedine vrsti svijeća; dužinu i promjer samo za posebne vrsti svijeća.

Sa Veleštovanjem **Voštarnica Male Braće (OO. Franjevaca).**

U Dubrovniku 1. siječnja 1935.

Naš je čekovni račun 4502. — Samostan Franjevaca — Dubrovnik.